

Anansi verkleedt zich als Amerikaan

Het was alweer een tijdje geleden dat Anansi door listige streken aan eten was gekomen. Dag en nacht dacht hij weer aan kippen- en eendenboutjes. Toen een Amerikaans schip de haven van Paramaribo binnenliep, sloot Anansi vriendschap met de kapitein. Iedereen praatte over die Amerikanen, bijna iedereen ging kijken naar die buitenlandse boot, en met welk verhaal kwam Anansi thuis? Dat hij had kennisgemaakt met de hoogste man van dat Amerikaanse schip; niet zomaar met een bemanningslid, nee, met de kapitein. Ze hadden de hele middag samen gedronken - whisky! een echt Amerikaans drankje! - en nu had Anansi de kapitein uitgenodigd om bij hem thuis te komen.

"Wat moeten we met zo'n man," protesteerde Ma Akoeba.

"Hem gastvrij onthalen, wat anders," vond Anansi.

"Wat moet ik tegen hem zeggen, ik ken geen Engels," zei Ma Akoeba boos.

"Maar Engels kent jou," grapte Anansi.

"Ik heb hem verteld hoe lekker jij kunt koken. Yes or

no?"

"Ook dat nog, er is niets in huis."

"Daar vind je wel wat op," zei Anansi vol vertrouwen.
"Ik ga een fles whisky zoeken."

En hij verliet het huis om er terug te keren als...
Amerikaan: witte broek, kakelbont hemd, zeemanspet,
zonnebril met zwarte glazen.

"Hello, joe Anansi waif?"

"Yes, yes," stamelde mevrouw Anansi en zij nodigde hem met een handgebaar uit om binnen te komen.
"Maak licht!" schreeuwde zij zenuwachtig tegen haar kinderen.

"No, no licht!" beval de Amerikaan. "Joe no si mai ai siki," en hij wees op zijn donkere zonnebril.

Ma Akoeba haalde opgelucht adem, ze kon bijna alles verstaan, hij had zieke ogen! Dat Engels leek op Surinaams. Dus legde zij in het Surinaams uit dat Anansi een fles whisky was gaan halen en dat zij een kip voor hem had geslacht.

"Is troe?" vroeg kapitein Anansi verrast. "Troetroe," zei

Ma Akoeba, blij dat ze hem wéér verstond en zij bracht hem een groot bord eten. De Amerikaan at alles op, boerde en stond op. Het speet hem, maar hij kon niet langer op Anansi wachten. Hij zou morgen wel terugkomen.

Een kwartiertje later kwam Anansi thuis.

"Waar bleef je nou!" gilte Ma Akoeba. "Ik sta ook overal alleen voor."

"Waar stond je dan voor?" wilde Anansi weten.

"Die Amerikaanse vriend van jou. Hij is hier een hele kip komen opeten."

"Dat is niks," zei Anansi. "Op dat schip van hem zetten ze hele kalkoenen op tafel."

"Laat hem dan op dat schip blijven. Ga naar hem toe en zeg dat je morgen niet thuis bent."

"Goed, hoor, ik ga morgen wel naar dat schip. Misschien kan ik een paar flessen whisky van hem overnemen, want in dit hele land is geen whisky te vinden."

Wie stond de volgende dag weer voor de deur? De

kapitein uit Amerika! "Waar is Anansi?" En hij werd nog kwaad ook toen Ma Akoeba hem vertelde dat Anansi naar zijn schip was gegaan. "Ik heb hem zo gastvrij ontvangen en wat doet hij... Laat hij mij hier op een droogje zitten."

Dat kon Ma Akoeba niet op zich laten zitten. Of hij van eend hield? Mm, eend. Hij wilde het wel eens proberen.

"Is swiet?"

"Zeer switi!" antwoordde Ma Akoeba.

De volgende dag had Ma Akoeba er genoeg van.

"Wat heb je vandaag gekookt, waif?" vroeg de Amerikaan zo gauw hij binnen was.

"Dit!" gilte mevrouw Anansi en zij liet haar tamarinde-zweep zien.

"Niet slaan!" riep Anansi geschrokken uit. "Mi no Amerikan!" zei Anansi en trok zijn kleren uit.

Toen werd Ma Akoeba pas echt kwaad. Ze sloeg hem zo hard en zo lang dat zijn lichaam bijna in twee

stukken brak. Kijk maar eens goed naar een spin. Je kunt het nog steeds zien.

* * *

Bron

"Volksverhalen uit kleurrijk Nederland. List en Bedrog Verhalen over gastvrijheid, eerlijkheid, list en bedrog, uit de Chinese, Joodse, Nederlandse, Indiase, Turkse, Surinaamse, Marokkaanse en Indonesische verteltraditie" verschenen bij Uitgeverij Lemniscaat, Rotterdam, 1991.